

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

5. An pensio Ecclesiastica, quæ clericis datur, quia clerici sunt, beneficii rationem habeat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

vt ipsi beneficium conferatur, eo quod sit pauper non habens, vnde commode viuit: quæ litteræ ideo dicuntur iusticiæ, vt ait idem Abbas, quia ei qui altari, & Ecclesiæ infertur, debetur stipendium, & merces vnde commode sustentetur, & quia tales litteræ Pontificiæ non dantur, nisi in bonum clericorum indigentium causa paupertatis, dici solent litteræ datæ in forma pauperum. Et quia olim Rom. Pont. solus huiusmodi litteras dare solebat, quas scribebat Episcopis, vt beneficia conferrent ijs, quos ipsi ad ordines prouexerant, ideo dicuntur datæ in forma communi. Et quia innituntur illis verbis Apostoli: *Qui altari deseruit, de altari viuat.* & incipiunt ex illis verbis: *Cum faciendum Apostolum: ideo dicuntur datæ in formulâ.*

1. Cor. 9.

Ex quo factum est, vt impetratio talium litterarum fieri mentio debeat patrimonii alioqui ad vitam sustentandam idonei; quia non dantur nisi causa paupertatis: ergo eas non daret Pontifex, si clericus aliunde viuere posset. Litteræ vero appellantur gratiæ, quas dat Romanus Pontifex liberaliter absq; vlla paupertatis causa: in quibus proinde, teste Ioan. Andr. & Abbate, loco citato, necesse non est vllam fieri mentionem patrimonii etiam opulenti, quemadmodum nec vlla debet fieri mentio nobilitatis, vt idem Abbas ibidem annotauit.

1. Cor. 9.

Ibidem

Luc. 10.

Mat. 10.

Quinto quaeritur, An is cui suppett patrimonium ad vitam sustentationem commodum, iure queat beneficium impetrare, & datum suscipere? Respondeo, cum Innocentio, Hostiensis, Abbate, & Glossa in eodem c. *postulasti*, posse, quoniam iuxta Apostolum: *Nemo militat stipendii sui: & Qui altari seruit, de altari viuere debet.* & iuxta Christi Domini sententiam: *Dignus est operarius mercede sua*, ergo licet clerico beneficium accipere, & de patrimonio arbitratu suo statuere.

Sexto quaeritur, An si Titius promittat se Caio daturû subsidia ad vitam sustentandam idonea, possit iure Caio ad sacros ordines, sine vlllo alio beneficio, & patrimonio prouehi? Quidam sentiunt posse, quoniam promissio, quam Titius fecit Caio, sufficit, nam in l. *Qui actionem ff. De regulis iuris*, dicitur: *Qui actionem habet ad rem resuperandam, ipsam rem habere videtur*: ergo qui habet actionem, & ius ad patrimonium sibi promissum, ipsum patrimonium habere censetur. Hec tamen sententia mihi non probatur, quoniam Canones, & iura, vt quis ad sacros ordines eligatur, beneficium, aut patrimonium requirunt: non ergo sufficit si quis habeat ius ad patrimonium, non autem ius in patrimonio, non enim idem est habere ius ad rem, quod habere ius in re. Nam parentes debent legitimam portionem filiis; & tamen vt filius ad sacros ordines ascendere iure queat, necesse est, vt pater ipse certum ei patrimonium donet, aut eius causa obligationi subijciat atque supponat. Si quis item ius habeat ad beneficium, aut per electionem clericorum, vel nominationem patroni ipsum offerentis, beneficium non dicitur habere, quia nondum habet ius in beneficio; ergo nec patrimonium habet, qui ius tantum acquisiuit ad illud, non in illo. Id vero quod dicitur in l. *Qui actionem, citata*, locum in re presentii negotio non habet, tum quia lex illa loquitur de eo, qui habet actionem vendicandi rem suam, qui habet non solum actionem ad rem, sed etiam ad fructus naturales rei: tum etiam quia non dicit lex: *Qui habet actionem ad rem, habet ipsam rem, sed habere videtur*, hoc est, iuris quadam fictione rem ipsam iam habere censetur tanquam sibi iure debitam: ac is, cui est patrimonium ab alio promissum, re ipsa nondum patrimonium habet.

Septimo quaeritur, An qui bona tantum mobilia in patrimonio habet, possit iure ad sacros ordines promoueri? Quidam affirmant posse. Mihi tamen hoc minime probatur; nisi illa bona mobilia bona in stabile patrimonio vertantur, nam mobilia bona facile consumuntur vsu rerum, & lapsu temporis: at Ecclesia requirit in clericis patrimonium, vnde viuere commode possint. Nec dici potest mobilia bona sufficere, quoniam verum sit eum clericum pgnas iuris non contraxisse, qui cum sacros or-

diues suscepisset, professus fuerat se patrimonium habere ad vitam sustentationem idoneum; cum tamen solum haberet bona mobilia, ex quibus tamen cum primû voluisset, poruisset sibi stabile patrimonium comparare. Vnde fatemur nos quoque, si bona mobilia talia sint, vt ex eis statim possint emi redditus annui, ex quibus clericus commode sustentetur, & sufficere, dum modo confestim in stabile patrimonium, & annuos redditus commutentur.

Octauo quaeritur, An patrimonium tale esse debeat, vt ad vitam commode sustentandam sufficiat? Respondeo tale esse oportere, nam iura supra citata non qualecumq; patrimonium requirunt, sed quod sit ad vitam tuendam idoneum. Quæres, cuius arbitrio debeat iudicari, patrimonium sufficiat nec ne ad clerici vitam? Respondeo, arbitrio Iudicis: Iudex autem in hac re vel est Episcopus, cuius consensu, & auctoritate Clericus ad sacros ordines eligitur; vel Iudex, apud quem iurati testes reatum dicunt publica notarij fide subscripsum, quorum est iudicare, habita ratione loci temporis, Ecclesiæ & personæ, sit nec ne patrimonium idoneum ad clericum commode sustentandum.

Nono quaeritur, An clericus qui vna cum suis fratribus patrimonium habet omnium commune eo quod nondum illud inter se diuiserint, iure queat ad sacros ordines eligi? Respondeo, nihil differre, patrimonium sit nec ne diuisum, dummodo pars quæ clerico debeat, ad eum honeste sustentandum sufficiat: vere enim tunc clericus patrimonium habet idoneum, quamuis non seiscitum & separatum à patribus, quæ ad ceteros fratres pertinet. Ex his intelligitur, multum interesse, An clericus beneficium habeat, an secus; nam si beneficium non habet, nequaquam comprehenditur ijs statutis & legibus, quæ ad clericos beneficiarios feruntur. v. g. sit statutum & lex aliqua præcipiens, vt beneficium incedat proprio clericorum amictu, & tonsura distincti, locum non habet in clericis patrimonium tantum, aut pensionem etiam, vt infra dicemus, habentibus. Similiter etiam regula Cancellariæ cauetur, ne si beneficiarij dum infirmi sunt, beneficio renunciauerint, renouatio proficiat, non comprehendit clericos dum ægrotant, pensionem annuam transferentes facultate sibi data, vt transferre possint. Præterea scribit Rom. Pontifex Episcopo, vt certo clerico beneficium conferat: non potest pensionem dare, quia pensio, vt inferius dicam, beneficium non est. Item sit alicui potestas vt beneficium suum cum alio beneficio commutet, non potest ille cum pensione annua, vel cum patrimonio quod habet, vel cû capella, vel hospitali domo sibi commissa, si beneficium, commutare: quia nihil horum habet rationem beneficii. Iure etiam, & statuto cauetur, ne quis duo beneficia simul habeat, potest quis vnum beneficium habere, & simul patrimonium, vel pensionem; item simul esse Vicarius Episcopi, vel alterius temporarius, non perpetuus: sic esse potest etiam alterius adiutor ad tempus, quia talis Vicarius, vel adiutor beneficium non habet. Eadem ratione ius Canonicum constituit, vt qui beneficium habet, certos ætatis annos attingat, & in Ecclesia commoretur atque resideat: non pretenditur, nec trahitur ad Vicarium, vel adiutorem alterius temporarium: vel ad eum clericum, qui tantum patrimonium habeat, aut annuam pensionem.

C A P. V.

An pensio Ecclesiastica, quæ clericis datur, quia clerici sunt, beneficii rationem habeat.

PRIMO quaeritur, Quid pensionis Ecclesiasticæ nomine ius Canonicum, aut curiæ Romanæ stylus intelligat? Respondeo, ex communi omnium sententia pensionem dici certam partem fructuum, quæ ex beneficio Ecclesiastico datur alicui ad vitam eius commode sustentandam. *Anth. Imola, Card. in Clem. 1. §. Eadem. De supplen. negli. Prælatorum. Abbas. & Feli. in c. ad audientiam. 2. de rescript.*

Secundo queritur, An qui ius habet exigendi, & percipiendi ex beneficio alterius annuam pensionem Ecclesiasticam. & dicitur pensionarius, sit vere, & proprie beneficiarius? quod est querere, An pensio Ecclesiastica sit vere & proprie beneficium? De hac quaest. Ioan. Selus de benef. p. 1. q. 3. n. 10. Quidam negant, inde persuasi, quod pensionarius non habet ius, sed tantum certos quotannis ex beneficio fructus. Alij tamen hanc ratio, & argumentum minime probatur, quoniam pensio Ecclesiastica non solum est annuus fructus, qui percipitur, sed etiam ius per se separatum à beneficio exigendi, & percipiendi fructus, ut suo loco ostendam inferius. Alij, pensionem annuam beneficium esse dissentunt, ob id, quod non solum in clericum, sed in laicum etiam conferatur, ut similiter infra suo loco dicam. His tamen aduersatur, quod saepe pensio annua vna dari solet clericis duntaxat, & praebenda aliquando conferuntur in laicum, ob ministerium aliquod temporale in bonum & commodum Ecclesiae cedens. Ergo sicut praebenda est beneficium, quando clerico, ut clericus dari solet; ita pensio, quae non nisi clericis quatenus clericus est conferatur, erit beneficium. Quare sunt qui patent pensionem Ecclesiasticam, dari solum clericis, quia clerici sunt, esse beneficium, eo quod non nisi Rom. Pontif. auctoritate conceditur, nec alijs quam clericis tribuitur; nec ob aliud nisi quia clerici sunt; nec conuentione, pacto, conditione uel alia conferri iure potest, ita sensu Andr. Barbat. in cap. Ad audientiam 2. de rescriptis.

Sed communi omnium fere consensu receptum est, annuam pensionem Ecclesiasticam beneficium non esse. Sic Panor. & Fel. in c. Ad audientiam 2. de rescript. Ioan. Selus, loco sup. cit. & probat late Gomez. in reg. Cancell. de infirmis. q. 16. & Mando. in ead. reg. quaest. 11. Id colligi videtur ex cap. Quatuor de praeb. in 6. vbi habetur: *Et non in pensione, sed in beneficijs Ecclesiasticis tantum volumus providere.* Id etiam argumenta ex beneficij natura desumpta concludunt. Nam obitu beneficiarij beneficium vacat: est enim perpetuum, & in eo alius clericus succedit: & pensio decedente pensionario non vacat, sed velut usufructus obitu fructuarij extinguitur, ac finitur, nec in ea alius clericus succedit. Pensionarius item in ea Ecclesia, ex cuius bonis pensionem percipit, commorari, & residere nullo iure compellitur: beneficiarius cogitur, aut per seipsum seruire, aut alium in sui locum sufficere. His accedit: quod annua pensio non datur ob ministerium sacrum, quo pensionarius inferuiat Ecclesiae, nec ut laboris, & operae stipendium & merces, sed ut alimentum, & subsidium vitae. Hanc sententiam habent Archidiaconi, Ioan. Andr. Gemin. Francus, Anchara. in c. Quatuor, de praeb. in 6.

At quidam obijciunt, cum Andr. Barbat. Primo quod annua pensio inter beneficia numeratur in cap. Ad audientiam 2. de rescriptis. vbi dicitur: *Recipientes ab eis annuas pensiones seu alia beneficia vbi verbum (alia) similia repetere in iure solet, ut est in Glossa. & Doctores in cap. sedes, de rescriptis.* Respondeo, satis esse, ut annuam pensionem beneficium esse negemus, id quod habetur in cap. Quatuor de praeb. in 6. Et nomen (alius) tamen si in legibus saepe repetat similia, aliquando tamen similitudinem non continet, praesertim vbi ratione cogitur afferere id nomen non denotare similitudinem, ne ius ipsum aliquid incommodi, & absurdum contineat: sic enim dicitur Christum in Crucem actus, & cum eo alij duo latrones, vbi nomen, alius, similia non replicat. Deinde obijciunt, subrogatum & successum in locum alterius, eius vim & naturam sortiri, cap. Ecclesia. i. vbi dicitur: *sed annua pensio in locum beneficij substituitur; ergo est beneficium.* Respondeo, subrogatum in locum alterius non semper eius vim & naturam obtinere, praesertim cum ex iure aperte constet, id quod subrogatur, alterius esse naturae. Nam patrimonium, etiam clericum, quodammodo in locum beneficij sufficitur, cum quis ad sacros ordines promovetur. cap. cum secundum de praeb. & tamen patrimonium

non est beneficium. Praeterea obijciunt illud esse beneficium, cuius quis mentionem facere debet in alterius beneficij impetratione. cap. si motu proprio, de praeb. in 6. sed pensionarius, si beneficium studeat impetrare, mentionem facere debet pensionis annuae, cuius ius habet, ut colligitur ex cap. Ad audientiam 2. De rescript. ergo est beneficium. Respondeo, hoc argumentum non concludere, quia in iure, ut paulo ante dixi, expressum est annuam pensionem beneficium non esse: Et cum beneficium quis impetrandum curat, mentionem facere debet non solum beneficij, quod habet, sed etiam patrimonij vel annuae pensionis, ratione cuius fuit clericus creatus: beneficium impetrat, ut clericus pauper, qui non habet aliunde, vnde commode viuere queat, ut dixi superius in hoc lib. cap. 4. quaest. 4. Postremo obijciunt, multa quae de beneficijs iura sunt constituta, in pensionibus etiam locum habere, ut suo loco dicemus, ergo pensio beneficium est. Respondeo, ea in pensionibus locum habere, quia Romanus Pontifex expressim voluit, ut ad pensiones quoque procederetur.

Tertio queritur, An quis iure possit ad sacros ordines promoueri ratione pensionis annuae quam obtinet? Respondeo, posse iure communi, si alioqui ad commodam vitam sustentationem sufficiat. Nam ex cap. Tuis, & cap. Episcopus, de praeb. potest aliquis ad sacros ordines eligi causa patrimonij, alioqui ad vitam sustentandam idonei, ergo ratione pensionis. Item in Concilio Trident. sess. 21. c. 11. de reform. dicitur: *Pensionem obtinentes ordinari posthac non possunt, nisi illi, quos Episcopus iudicauerit assumendos pro necessitate, vel commoditate ecclesiarum suarum.*

Quarto queritur, An huiusmodi annua pensio, ratione cuius aliquis ad ordines assumitur, sit proprie beneficium Ecclesiasticum? Respondeo, non esse, quia non eo ipso quo ratione ipsius aliquis est ad ordines euectus, suam naturam, & substantiam mutat: nec est perpetua, cum in ea nullus succedat: vnde nec obitu clericum vacat, sed finitur ac desinit.

Quinto queritur, An ea pensio extingui, & remitti queat, sine Episcopi consensu? Respondeo, minime: sicut nec alienari potest patrimonium, ratione cuius est aliquis sacris ordinibus initiatus: & in Concilio Trident. sess. 21. c. 11. de reform. habetur: *Si quis iure pensionis annuae ordinatus est, eam extinguere, aut remittere sine licentia Episcopi nequaquam possit, donec beneficium Ecclesiasticum sufficiens adeptus sit: vel aliter habeat vnde viuere queat.*

Sexto queritur, An qui ius habet annuae pensionis, debeat eius mentionem facere, si literas à Romano Pontifice petat, ut sibi beneficium Ecclesiasticum conferatur? Respondeo, quidam eodem prorsus modo, quo superiori cap. q. 4. de Patrimonio dixi: si literae quae iustitiae esse dicuntur, impetrentur, fieri debet mentio pensionis, quia haec non dantur nisi causa paupertatis. At si literae quae gratiae vocantur, impetrentur, non est necesse fieri mentionem pensionis, quia liberaliter à Romano Pontifice dantur absque vlla inopia, & paupertatis causa. Alij nonnulli censent, non oportere fieri mentionem pensionis. Sic Paulus, & Bonifacius Clem. 2. de praeb. & Rota in Decis. 210. in antiq. etiam si literae iustitiam contineant, & paupertatis causam. Sed alij generatim docent esse necesse semper, ut fiat mentio pensionis, ex eo quod habetur in cap. Ad audientiam 2. de rescriptis. vbi insinuare videtur Pontifex fieri debere mentionem literarum, quas quis alioqui impetrauerit, ut ei beneficium detur. Nam certe in eo cap. statuitur, inutiles & inanes eas esse literas quas secundo quis impetrat à Rom. Pont. ut ei beneficium tribuatur, cum tamen vi aliarum priorum literarum, quas fuerat adeptus, annuam pensionem fecerit, cum posterior es literas impetrauit.

Septimo queritur, An in eo, qui auctoritate Romani Pontificis suum beneficium deponit referuata sibi certa fructuum pensione, beneficium talis pensio censetur? Quidam existimant annuam pensionem saltem in hoc esse beneficium. Sed alij id probabilius negarunt

ea ratione, quod hæc quoque pensio ad vitæ vsus referuatur & datur: nec obitu clerici vacat, sed extinguitur; & Romani Pontifici aut, & concessu redimitur certa pecuniæ quantitate. Ex his perscipi potest, iura de beneficijs aliquid statuenda, non eo ipso in pensionarijs locum habere, nisi ipsi quoque exprimentur.

CAP. VI.

De Vicario perpetuo, an sit proprius beneficiarius.

PRIMO queritur, Ius Canonicum, & Ciuile, quem Vicarium appellent? Sciendum est Vicarij nomen latissime sumptum eum significare, qui gerit vices alterius, in cuius locum sufficitur. Vnde in iure Ciuili, & Canon. tit. extat de offic. Vicarij. Nam Magistratus, Iudices, & alij quilibet Præfecti suos habere solebant Vicarios, quorum opera utebantur in ciuilibus causis audiendis, cognoscendis, & definiendis, & iure reddendo: Episcopi item & Archiepiscopi sibi vicarios assignant quibus multa committunt: Et ipse etiam Rom. Pontif. quamuis sit Summus totius Ecclesiæ Pastor, & Christi Vicarius, tanquam vobis tamen Episcopus habet suum Romæ Vicarium. Sciendam est quoque duplicem, in iure Canonico esse Vicarium; vnum perpetuum, de quo in cap. Extirpanda, §. Qui vero, de prab. cap. Ex parte, de offic. Vicar. & cap. 11. Perpetuus, de Fide instrumet. alterum temporarium, de quo sit mentio in cap. Perennis de appell. Perpetuus Vicarius is dicitur, qui Episcopali auctoritate, & Canonica instit. delectus, in parochiali Ecclesia constituitur, etque certa ex annuis Ecclesiæ prouentibus portio assignatur tanquam laboris, & operæ merces. in ea que dicuntur in cap. Extirpanda, §. Qui vero, de prab. Et in cap. Ad hac, de offic. Vicar. & Gloss. in cap. ex parte, de off. Vicar. in verbo, perpetuus Vicarios. Abbas in cap. postulasti, de rescrip. nec potest eum, sine auctoritate Episcopi ab officio, & munere remouere: nec assignatam ei portionem minuere Rector qui in beneficio, & Ecclesia parochiali succedit, ca. Ad hac de offic. Vicarij: nec ipse item Episcopus potest ei administrationem adimere nisi iustis, & debitis causis condemnatur, ut colligitur ex cap. Ad hac de offic. Vicar. & cap. 1. de appell. Monacho. in 6. Vicarius vero temporarius is dicitur, qui auctoritate alicuius in locum alterius ad tempus sufficitur, & ad naturam eius, qui ipsum substituit, reuocari potest.

Secundo queritur, A quo, & in qua Ecclesia, & quibus ex causis Vicarius perpetuus possit iure constitui? Respondeo. eum auctoritate Episcopi institui, & in Ecclesia parochi, aliquoties beneficium aliquod parochiale curam animarum habens alicui alteri Ecclesiæ, vel Collegio Canonicorum, vel seminario clericorum, vel cœnobio Monachorum, vel Academiæ, vel hospitali domui, aut alteri loco pietatis causa extracto, & fundato, vel dignitati, vel præbendæ fuerit annexum cap. Extirpanda, §. Qui vero de praben. vel quando in parochia capella constituitur, eo quod populus parochiæ subiectus sit magnus, & in parochiam conuenire non possit: solet auctoritate Episcopi capella edificari, & in ea constitui vicarius perpetuus, in ea id quod habetur in cap. ad audientiam, de Eccles. adif. Tunc enim ex huiusmodi beneficio detrahitur iusta, & idonea portio, quæ vicario assignatur, ad commodum eius vitam sustentandam, cap. Extirpanda, §. Qui vero, de prab. & cap. Ad hac de off. Vicarij. Ex quo fit, vt multa sint Monachorum cœnobija, & aliorum Religiosorum Conuentus, quibus Romani Pontificis indulgentia, sunt annexa Parochialia beneficia, deducta portione, qua commodè sustentetur vicarius auctoritate Episcopi instituendus in ijs Ecclesijs, quarum erant beneficia. Hinc existit titulus in iure Canonico, De capellis Monachorum. Solet itidem beneficium curam animarum habens, annecti in perpetuum alteri beneficio dignitatem habenti, detracta iusta, & de-

bita portione, quæ ad commodum Vicarij vicium, & cultum sufficiat, ut colligitur, ex cap. Extirpanda, supra citato.

Querat aliquis. Quare ex huiusmodi beneficijs in perpetuum alteri annexis portio subtrahatur, vt ex ea Vicarius sustentetur? Respondeo, merito iura constituisse, vt is qui beneficium Parochiale habet sibi annexum, sit imunitus, ac liber à cura animarum, & ab obligatione, & præcepto inferuendi, & commorandi ac residendi in parochia: tale autem onus, ac cura, in Vicarium perpetuum transfertur, qui instituitur, vt ipse per se curam animarum habeat, ac eam Ecclesiæ administret, ut insinuat in cap. 1. de praben. in 6. & cap. 1. De capellis monachorum in 6. & cap. Extirpanda, §. Qui vero. De praben. Vnde si querat, An penes Vicarium perpetuum, an vero penes Rectorem maneat cura animarum? De hac questione Abbas in cap. Extirpanda, §. qui vero, num. 15. de prab. Respondeo, cum Abbas esse penes Vicarium: & ideo Rector sacramenta conferre, nec debet, nec potest.

Tertio queritur, Quibus ex causis soleat Vicarius ad tempus constitui? Respondeo, multis de causis ipso iure concessis. In primis; quando quis legitime duas, vel plures Ecclesias habet, in quibus seruire, commorari, & residere nequit, inferuit per seipsum in vna, & in alijs Vicarium constituere iure compellitur. Hoc colligitur ex cap. Et temporis 26. quæst. 11. Secundo ratione negotiorum, & occupationum, quibus ipse Rector causa sui muneris, & officij detinetur: quo iure Episcopus, plures Vicarios instituit. cap. Ad hac De offic. Archidiacon. & cap. 1. De cel. Missa. Tertio, ratione peregrinationis, ad pia religiosa que loca susceptæ, & præsertim ad Terram sanctam cap. vltim. De voto & voti redempt. Quarto, ratione aegritudinis, & valetudinis incommodæ, & aegritudinis corporis, ut constat ex titul. De clerico agrotan. per aliquos capit. Quinto ratione iustæ absentiæ Episcopi auctoritate approbatæ. Vnde ratione studij literarij, vel alterius occupationis iustæ, & idoneæ, Rector Ecclesiæ Vicarium habet. cap. Relatum, de clericis non resident. & cap. Non oportet, de conses. distinct. 5. Sexto, ratione diuersæ nationis alio sermone, & lingua loquentis, cui Rector præficitur, capite quinto de Offic. ordinarij. Septimo causa habendi conciones ad populum, cap. Inter cetera, de praben. & cap. Quod Dei timorem, de status monacho. nam causa necessitatis, vel utilitatis Ecclesiæ Vicarius constituitur, cap. exposuisti. De praben. Octauo, eum Rector è ministerio, & officio deijcitur, vel remouetur à loco. cap. Ad audientiam de Eccles. adificam. Nono, cum Rector se ad religiosæ vitæ statum confert, & in probatione versatur, cap. De monachis, de prabendis. Decimo, cum id eedit in maius diuini cultus incrementum, ex cap. illud, & c. Nihil. 7. q. 1.

Quarto queritur, An ratione consuetudinis Rector Ecclesiæ, vel alius beneficiarius, qui commorari, & residere in sua Ecclesia iure compellitur, iustam habeat excusationem, si per Vicarium sibi substitutum inferuiat? De hac questione Ioan. Selua in tract. de benefic. par. 4. quæst. 2. Respondeo, distinguendo, Rectori, cui est animarum cura commissa, iustam excusationem consuetudo non datur: bene tamen alijs beneficiarijs, nec curam animarum habentibus, quales sunt Canonici: vnde Ioan. Andr. & Abbas aiunt in cap. Extirpanda, §. qui vero, de praben. iuri posse consuetudinem hac in parte derogare nam in quibusdam Ecclesijs est vsu, & consuetudine receptum, vt Canonici per Vicarios inferuiant, & nihilominus fructus percipiant. Alicubi est in more positum, vt etiam sine Vicario, ex iusta tamen causa absentes, vt fructus beneficij lucentur; ita vt alicubi etiam ex toto, alibi ex parte sibi illos acquirant: quæ in quibus, consuetudines seruati tuto queunt, vbi sunt receptæ. Hoc nimirum illi dixerunt ante Synodum Tridentinam qua tales consuetudines Canonicoz abrogantur, sess. 24. c. 12. de reformat.

Quinto queritur, an Vicarius Rectoris beneficium habere censetur eo ipso, quo Vicarius est? Respondeo,

distin-